

ὑπὲρ τὸ προσῆκον μέτρον χρηστότης, εὐήθεια, βλακεία
Κάλυμν.: Ὁ κακόμοιρος, ἀγαθότη ποῦ τὴν ἔχει! Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἀγαθάγχα.

ἀγαθούκλης ἐπίθ. Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός σχηματισθὲν διὰ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -οῦ κ λ η ς.

Ὁ λίαν ἀγαθός, εὐήθης, βλάξ: Ἀγαθούκλης εἶν' ὁ
κακομοίρης! Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγάθας.

ἀγαθουκλῆς ἡ, Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθού κ λ η ς.

Εὐήθεια, βλακεία: Εἶν' ἀγαθουκλῆαν ἤκαμες! Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἀγαθάγχα.

ἀγαθούλλης ἐπίθ. Κάλυμν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦ λ λ η ς.

Μωρός, ἡλίθιος ἐνθ' ἄν.: Ἐὶ ἀγαθούλλης! (ιδὲ ἐκεῖ ἓνα
βλάκα!) Κάλυμν. Εἶναι κομμάτι ἀγαθούλλης αὐτόθι. Εἶναι
ἓνας ἀγαθούλλης! Ἐρμούπ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγάθας.

ἀγαθούτσικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀγαθούτσ'κα Ἡπ.
(Κόνιτσ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀγαθούτσικος.

Ἡρέμως, ἡσύχως, μελιχίως: Κουβιντιάς ἀγαθούτσ'κα.
Συνών. ἀγάθας.

ἀγαθοφέρνω Ἀθῆν. Κυκλ. (Σῦρ. κ. ἄ.) ἀγαθου-
φέρνον Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ
ὡς β' συνθετ. ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

Φέρομαι βλακωδῶς, φαίνομαι ὡς ἡλίθιος ἐνθ' ἄν.:
Ἀσ' τον αὐτόν, αὐτὸς ἀγαθοφέρνει Κυκλ. (Σῦρ. κ. ἄ.) Συνών.
βλακοφέρνω, κουτοφέρνω, μωροφέρνω.

ἀγαθόχορτο τό, Πελοπ. (Λακων. Μάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ οὖς. χόρτο.

Τὸ φυτὸν βούπλευρον τὸ θαμνώδες (bupleurum fruti-
cosum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae), βότα-
νον κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ἦτοι τοῦ ἐρυσσιτέλατος (ΠΓεννάδ.
205). Συνών. λαρδάσταχο, λαφόκλαδο. [*]

ἀγαθόψυχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀγαθόψ'χους Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τοῦ οὖς. ψυχή.

Ὁ ἔχων ἀγαθὴν ψυχὴν, ὁ πλήρης ἀγαθότητος ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι ἓνας ἀγαθόψ'χους ἄθριπους, κἀνέναν δὲν κάθ' κακὸ
Ἱμβρ. Συνών. καλόκαρδος, καλόψυχος.

ἀγαθωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀγαθαμάρα Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωμάρα.

Μωρία, βλακεία: Ἀγαθαμάρα ποῦ τὴν ἔχει! Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἀγαθάγχα.

ἀγαθωσύνη ἡ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) κ. ἄ. — ΚΠα-
λαμ. Βωμ. 77 ἀβαθωσύνη Μεγίστ. ἀαθουσύνη Λυκ.
(Λιβύσσ.)

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀγαθωσύνη.

1) Ἀγαθότης, χρηστότης Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) κ. ἄ.
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Ἡ νεραϊδένια σου ὁμορφάδ' ἀγαθωσύνη ἐγίνη

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Μωρία, εὐήθεια Λυκ. (Λιβύσσ.)
Μεγίστ.: Φρ. ἀβαθωσύνην τὸν ἔωτσεν ἑ θεός (ἔωτσεν = ἔδω-
κεν. Ἐπὶ τοῦ μὴ διαμαρτυρομένου καθ' ἣν στιγμὴν ὑβρί-
ζεται ἢ κακοποιεῖται) Μεγίστ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγα-
θάγχα.

ἀγαθωτός ἐπίθ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Τρίπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτός.

1) Χρηστός πῶς, ἐνάρετος, καλοκάγαθος Πόντ. (Ἄμισ.
Κερασ. Σάντ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) β) Οὐδ. πληθ. ἀγα-
θωτὰ οὖς. τὰ καλὰ ἔργα, αἱ εὐεργεσίαι Τραπ.: Ἐποίκεν
πολλὰ ἀγαθωτὰ. Συνών. καλὰ, ψυχικά. 2) Ἐπι-
πόλαιος, μωρός, εὐήθης Πόντ. (Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.):
Ἀγαθωτὸς ἄθροπος ἐν' (εἶναι) Τραπ. Χαλδ. Ἀμον ἀγαθωτὸς
ὁμᾶς (ὁμοιάζει ὡσάν ἀγ.) Χαλδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγάθας.

ἀγαϊτάνωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγαϊτάνουτους Μακεδ.
ἀγαϊτάνωτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γαϊτανώνω.

Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἔχει περιγραφῇ γαϊτάνι,
ἐπὶ ἐνδύματος.

ἀγάλατος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὖς. γάλα. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀγάλακτος.

Ὁ μὴ παρέχων πολὺ γάλα, ἐπὶ ζώων: Αἰῖδ' - πρόβατον
-χτήνον ἀγάλατον (αἰγίδι, πρόβατον, ἀγελάς). Συνών. ἀγα-
λάτωτος 2, ἀγαλάχτωτος, ἀγαλός 1, ἀντίθ. γαλατε-
ρός, γαλατωμένος, γαλιάρικος.

ἀγαλάτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γαλατώνω.

1) Ὁ μὴ ἀλειφθεὶς ἢ ὁ μὴ ρυπανθεὶς διὰ γάλακτος
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Σκεῖος ἀγαλάτωτον Χαλδ. 2) Ὁ
μὴ ἔχων, ὁ μὴ παρέχων πολὺ γάλα Πόντ. (Χαλδ.): Χτήνον
ἀγαλάτωτον (χτήνον = ἀγελάς). Ἀντίθ. γαλατωμένος (δι' ὃ
ιδ. γαλατώνω). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγάλατος. β) Ὁ
μὴ συντελὼν εἰς τὴν παραγωγὴν πολλοῦ γάλακτος, ἐπὶ
χόρτου Πόντ. (Χαλδ.): Χορτάς ἀγαλάτωτον.

ἀγαλάχτιστος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἀνδρ. Παξ. ἀγαλά-
χτιστος Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γαλαχτίζω.

1) Ὁ μὴ χρισθεὶς διὰ διαλύσεως ἀσβέστου (πβ. γάλα
καὶ γαλαχτιά), ἐπὶ τοίχου κττ. Ἀνδρ. Μακεδ.: Ἀγαλά-
χτιστο θὰ τ' ἀφήκω τὸ σπῖτι Ἀνδρ. 2) Ὁ μὴ ἐψιμνθιω-
μένος Μακεδ. 3) Ὁ μὴ γαλαχτισμένος, ἦτοι ὁ μὴ
ζυμωμένος πολλὴν ὥραν διαβρεχομένων κατὰ διαλείμ-
ματα τῶν χειρῶν, ὥστε νὰ παραχθῇ γαλακτώδης ἐκ τοῦ
ἀμύλου καὶ τοῦ ὕδατος οὐσία ἀπορροφουμένη βαθμηδὸν
ὑπὸ τῆς ζύμης, μόνον ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου Ἀθῆν. Παξ.
κ. ἄ.: Ἀγαλάχτιστη εἶν' ἡ ζύμη, θέλει ἀκόμη ζύμωμα Ἀθῆν.
κ. ἄ. Ψωμί ἀγαλάχτιστο (μὴ ζυμωμένον καλά, τὸ ὅποιον
διὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι σφιχτὸ) Ἀθῆν. Τὸ ζ'μάρι εἶν'
ἀκόμη ἀγαλάχτιστο Παξ.

